

AUTUMNALĂ

STOMFF ANDREI AUREL

AUTUMNALĂ

Îmi amintesc o primăvară care
Părea că nu va mai avea sfârșit
Iubeam mereu, mereu eram iubit
Și timpul îmi părea a fi o mare

Ce trece dincolo de orice zare.
Știam de fapt că timpu-i infinit.

Culegător eram de flori de stâncă
Și mă hrăneam cu mied din sânul drept
Crezând că sunt un mare înțelept
Când mă feresc de dragostea adâncă.

Îmi amintesc acele zile încă
Și simt același dor arzând în piept.

Nu, n-am simțit cum vara mă-ncălzește,
Cum mă-nfierbântă soarele pe plajă
Credeam că știu să fac mereu o vrajă
Și nu simțeam în spate cum îmi crește

Pustiul care fură tâlhărește
Când lași să facă dragostea de strajă.

Clepsidra mea nu trebuia rotită,
Puneam mereu nisip, aveam destul,
Și ma-nfruptam din viață nesătul
Cu orice clipă ce părea trăită.

Aveam doar noapte ce părea albită
De un careu, o chintă sau un ful.

Am fost surprins când am văzut copacii
Pierzând încet podoaba primăverii
Și-am înțeles că n-am dat sens averii
Pe care-o au bogații și săracii

Mi-am amintit atunci cum se duc macii
Când suflă vântul către nicăieri.

E greu să simți cum piere-o amintire

A unei mari iubiri acum pierdute.
În urmă am doar drumuri cunoscute,
În față e o vagă amăgire.

Atâția morți uitați în cimitire
Fără birou de suflete pierdute.